

Dnes mi nevadí, že musím vstávat brzy, ani to, že je strašná zima, takže si ani v kostele nechci sundat rukavice. Je to nejkrásnější den v roce. Všichni jsou nějak usměvavější a hodnější, kostel je svátečně nazdobený a všichni obdivují jesličky. Při mši svaté se odehrává spousta tajemných věcí, které mi zatím pořád nejsou moc jasné, ale to nejkrásnější v kostele je hudba. Dnes se mi zdá, že varhany mají ještě slavnostnější zvuk, který mi prostupuje celým tělem, až mi naskakuje taková zvláštní husí kůže, která jakoby trochu mrazí a trochu hřeje. To je krása. Dnes můžeme zpívat koledy, které jsme dlouho cvičili. Všechny kromě jedné. „Narodil se Kristus Pán“ se zpívá až na půlnoční mši a na tu ještě nesmíme, protože jsme moc malí. Nevadí, my si to zazpíváme zítra, protože přijdeme do kostela zase. Krásně se nám zpívalo, hezky se to v kostele rozléhalo a pan farář se na nás usmíval ještě víc než jindy. Všichni před kostelem si přejí pozeňnané svátky, podávají si ruce a usmívají se. Asi se taky těší na dárečky.

Na Štědrý den není hlavním jídlem oběd, ale večere, která se připravuje vlastně už od rána. Přes den dostaneme jen vánočku, kterou já ale stejně nechci, protože dobře vím, že kdo se postí, uvidí večer zlaté prasátko. Jenže prý jsme moc malí, abychom byli celý den bez jídla a stačí, když nebudeme jíst maso. No, nevím, asi nás chtějí zase ošidit. Uvidíme. Mám ráda celý ten zmatek kolem přípravy na večer. Je to legrace. Stromeček se strejdovi dlouho nedaří zasadit do stojanu, takže ho musí trošku seříznout. Sláva, už stojí, jenže polovina krásně vyčištěného koberce, který jsme včera vyklepali do sněhu, je teď pokrytá kousky dřeva, které rychle vymetáme, aby se babička na strejdu nezlobila. Potom si rozložíme všechny krabice s ozdobami a dohadujeme se s Míšou, která ozdoba kam patří. Každý máme své oblíbené a chceme, aby byly co nejvíc vidět. Dnes musíme být obzvlášť hodní, takže se snažíme hádat potichu a občas jeden druhého aspoň štipneme. Strejda zjišťuje, že žárovky nesvítí a nastává detektivní

práce, která z nich je prasklá. Nakonec se to přece jen podaří, ale to už ve dveřích stojí babička, že je potřeba nachystat kapra.

„Už to bude, jen ještě špici!“ volá strejda, bere Míšu do náruče a společně nasazují na vrchol stromečku krásnou zlatou špici. Jenže Míša u toho nešťastně nohou zavadí o spodní větvě a jedna baňka se rozbije.

„To nevadí, my to uklidíme,“ voláme ještě za babičkou, která ale neřekne nic a zavírá dveře od pokoje o něco hlasitěji než obvykle.

Za chvíli je slyšet rána jako z děla. Co je? Někdo střílí? Babička vyběhne do předsíně a namíří si to přes gaňk rovnou do prádelny.

„No ty ses snad úplně zbláznil!“ slyšíme její hlas, který se při křiku dostává do velkých výšek. V mžiku jsme tam taky.

Strejda Zdeněk se rozhodl zabít kapra ránou ze vzduchovky přímo v plechové vaně v prádelně. Jenže to nevyšlo, takže musí kapra zabít jako normálně paličkou do hlavy. Že bude mít strejda ovázaný prst, nikomu nevadí, hlavně, že se nezastřelil. Tentokrát dostane strejda vynadáno víc než my, prý se chová jak malý kluk, ale on si z toho stejně nic nedělá. Mrkne na nás a prý se musí jít pomodlit, aby to odčinil a aby večer dostal vůbec nějaké dárky. Jen teta Jiřinka se ještě trochu mračí a ptá se, kde je strejda.

„Šel se vyzpovídat,“ říkáme, „asi do kostela.“

„No, to určitě,“ povídá teta a dovolí nám, abychom kluky vzali s sebou k babičce.

Tam ale taky nepanuje zrovna moc dobrá nálada. Kapr už leží na dvě půlky na kuchyňské lince a babička nám ukazuje jeho duši. Jé, ta je krásná, vypadá jako dva bělounké balónky. Takovou čistou duši mají ti, co jsou hodní a poslušní. Jenže i v kuchyni už moc překážíme, takže můžeme jít ven, aby se to tam do večera všechno zvládlo. Teta nám pomůže obléct i kluky, které máme vzít s sebou. Bereme si sáňky a slibujeme, že se o ně postaráme. Vtom přichází strejda, takže nám s nimi pomůže. Už se těšíme, až se budeme koulovat. Teta se jen bojí, abychom se nemuseli starat i o strejdu. Prý to vypadá, že už je zkoulovanej dost. To teda nevím, bundu má úplně suchou. No a taky má prý sucho v puse. Nakonec nás vyženou ven všechny, aby bylo k večeři všechno připraveno včas.

„A je to, můžeme jít, ony to tam děvčata bez nás zvládnou,“ říká strejda.

Nevím, jak to tak rychle stihl dojít do kostela a zpět a jak tak o tom přemýšlím, zasáhne mě sněhová koule rovnou do čela. Ještě že mám čepici. Když mě Zdeněk oprašuje, připadá mi, že voní spíš jako by byl v hospodě. Jenže tam se přece nemohl modlit. Chci se ho zeptat, jestli se nebojí, že bude mít zašpiněnou duši, jenže už musím dávat pozor, aby mě zase netrefili a chystám náboje na další střelbu. Ze sáňkování je nakonec velká sněhová bitva, protože přišli i ostatní strejdivé a tatínci, kteří zřejmě taky doma překáželi v přípravách na Štědrý večer.

„Strejdo, bacha, zalehni, ať tě netrefí!“ voláme na Zdeňka, ale tomu je to jedno. Nechápu, že těm dospělým není zima, když se nehýbou tolik jako my. Ale prý mají s sebou kamínka. Chceme je vidět. Vtom jeden z nich vytáhne z kapsy flašku a všichni se postupně napijí.

„My chceme taky, nám je taky zima!“ voláme na ně, ale prý to jsou kamínka jen pro dospělé, děti se zahřejou samy a ne abychom to doma prozradili. Už se šerí, všichni postupně odcházejí domů, tak jdeme taky.

Před večeří ještě nakouknu ven na schodky. Nikde nikdo, všude ticho, že z toho až duní v hlavě, vzduch voní čerstvě napadaným sněhem a trošku i dýmem z komínů, na nebi svítí plno hvězd a mráz štípe do nosu a do tváří, až se otřesu. To je krásný večer.

„Co je, Ivi, vyhlížíš Ježíška?“ ptá se Zdeněk, který prochází kolem.

„Ne, strejdo. Dnes už žádný autobus nepřijede?“

Strejda se zamyslí: „Myslíš z Ostravy? Ne, Ivi, dnes už ne. Pojď raději dovnitř, ať nenastydneš.“ Jak mohl uhodnout, na co myslím?

U štědrovečerní večeře se Zdeňkovi zapíchne kost do krku, ale teta mu ji vytáhne pinzetou, takže se nemusí jet na pohotovost. Prý je to trest za to, co dnes všechno vyváděl. Já mám ale podezření, že nás chtěl hlavně pobavit. Pořád si pochvaloval, jak je to dobře, že je nás u stolu tolik a že jsou tam čtyři chlapi (on, jeho dva malí kluci a Míša) a čtyři ženský (teta, babička, maminka a já). A to je prý akorát. Já ale vím, co tím myslel. Nechce, abych byla smutná. Svou porci už ale raději nedojím a čekám s obavou, co bude pod stromečkem. To čekání

je nekonečné! Sklidit ze stolu, umýt nádobí, nachystat na stůl cukroví... pak už ale zazvoní zvonek a my můžeme jít do pokoje. Stromeček najednou svítí, na něm hoří prskavky a pod ním je hromada dárků. Však já se tatínka jednou dočkám. Hlavně že je tady se mnou maminka a Miša.